



“Déu n’hi do, però...”

Per escriure aquestes ratlles, hem de recular a l’Editorial publicat en el número 21, corresponent a la tardor de 1987, per tal de fer balanç i comparar una mica en quina situació ens trobàvem aleshores pel que fa al patrimoni històrico-artístic i cultural de la comarca i com han transcorregut aquests gairebé dos anys en aquest aspecte, sense voler ser, però, exhaustius.

Pel cantó positiu recordarem les restauracions del Pont Vell de la Pobla de Lillet; de l’esglesiola de Sant Vicenç de Rus a Castellar de N’Hug i de les seves pintures; de l’acabament de les obres més importants de Sant Llorenç prop Bagà, a Guardiola de Berguedà, amb molta feina per endavant, encara; de l’arribada a bon port de la restauració de l’Orgue romàntic de Sant Pere, a Berga (amb més informació en pàgines interiors); de la campanya de neteja i adecentament de l’esglesiola de Sant Serni de Clarà, al municipi d’Avià; de la campanya posada en marxa pels Amics del Romànic del Berguedà per restaurar l’espadaña de Sant Pere de Madrona; de l’inici d’excavacions per tal de portar a terme una nova intervenció en l’església de Sant Quirze de Pedret... Déu n’hi do, podríem dir, satisfets...

Però aquest “Déu n’hi do...” no ens pot distreure de tot allò que encara queda per fer. Podem recordar —ara fugirem del romànic— la promesa i mai no duta a terme restauració de la Fàbrica de ciment del Clot del Moro (Caste-

llar de N’Hug); l’anunciada, en més d’una ocasió, restauració del Monestir de Santa Maria de Lillet o bé del Monestir de Sant Pere de la Portella; la reclamada intervenció en el Pont de Pedret... La llista podria continuar amb tot mereixement, però la clourem recordant que el pont d’Alfar, vencedor d’aiguats i barrinades, fa temps que troba aturada la seva restauració i que amb poc temps s’ha degradat d’una forma preocupant. No sabem, a hores d’ara, per quins motius estan aturades les obres, però caldria que els responsables (ja siguin el Departament d’Obres Públiques o bé el de Cultura de la Generalitat) les continuessin, abans que sigui massa tard i ens haguem de lamentar tots plegats de la lentitud de l’Administració. Cal acabar urgentment unes obres que anaven per bon camí! I no podem acabar aquest Editorial sense fer palès que la majoria d’obres que hem esmentat s’han pogut fer, o s’han obligat a fer, mercès a la força de la societat civil que amb hores de treball i esforç s’ha mogut en tots els nivells possibles per tal de salvar i mantenir el Patrimoni artístic, arquitectònic i cultural del Berguedà. Desvetllar tot allò que encara queda per arreglar i veure que l’Administració —la que sigui— hi posa interès, seria la millor manera de celebrar el tan utilitzat “Mil·lenari del naixement polític de Catalunya”, “mil·lenari” al qual caldria afegir una bona colla d’anys pel que fa a bona part de les “venerables pedres” que conformem la nostra comarca.